

L'any que se'n va

El que hauria dit, davant del micròfon, si el senyor Anguera de Sojo no m'h'o hagués prohibit

Ahir matí varen telefonar-me de "Radio Barcelona" per assabentar-me de què el senyor governador dimitís, Anguera de Sojo, havia notificat la prohibició de radiar conferències polítiques. Conferències polítiques només hi havia la que jo, com cada diumenge, tenia anunciada; així és que el senyor Anguera, governador dimitissionari, va privar de parlar davant del micròfon de "Radio Barcelona" única i exclusivament a un home d'Esquerra Republicana.

Els dirigents de l'emissora aren dir que si no els comunicaven l'ordre per escrit, jo parlaria, i l'interveintor de l'estat, per manament del senyor Anguera, va enviar l'ordre escrit i signada.

Amb l'intent de mostrar l'arbitrarietat que es cometa, vaig escriure la meua conferència dominical i fou llegida per telèfon a l'interveintor. Nova negativa.

Vaig consultar a directius d'Esquerra Republicana i acordarem deixar complir al senyor Anguera la seva petita venjança de comiat, per tal de mostrar-lo exactament com és.

Heus ací el que ahir us hauria dit:

"L'últim diumenge de l'any. A manca d'esdeveniments per comentar, podríem passar revista de les coses viscudes durant els dies de l'any que finex.

No vull, però, esmentar tota una restallera de fets destacats, fets que han deixat un solc profund en la nostra memòria.

Voldria aplegar en un mot tota la vida d'aquest any, d'aquest any amb fesomia pròpia, d'aquest any transcendental que marca una fita inabornable entre el passat i el futur.

Any ubèrrim de nostres totes menes que ens fan un present atapeït de records i de possibilitats.

Any prometedor de tot un munt de realitzacions i fet tantmateix de realitats.

Hem viscut dies magnífics que omplien tots els nostres anhels de desil·lurança. Hem viscut totes les emocions dels capgiraments més insospitats, i tot s'ha produït com en un somni. Els obstacles insuperables s'han enquit fins a convertir-se molts d'ells en petites dificultats fàcils de vèncer. Totes les victòries s'han produït en iniciar la batalla.

L'any 1931 ens ha apropiat d'un segle a Europa.

Ha estat un any de bona collita pels sembradors de llibertats. Aquest resultat ens dona la certitud de què la terra que trepitgem és bona i que el treball que hi esmercem no és inútil, i aquesta seguretat té d'esperonar-nos fins a consolidar totes les realitats d'avui i fins a realitzar, en un demà proper, totes les il·lusions que ens mostren, per comparació, la injustícia que encloïa la legalitat actual.

Hem constatat el poder infinit de la nostra voluntat, la força del nostre voler; però recordem sempre que el nostre esforç no ha tingut eficiència fins que hem exterioritzat els nostres sentiments, fins que els nostres neguits s'han mostrat concretament en una actuació determinada, fins que el nostre gest ha tingut la gosadia de reflectir el nostre estat d'ànim.

Si la covardia col·lectiva hagués continuat com en altres temps, aquest any esplèndid hauria estat, com tants d'altres, sense que s'haguessin vist acomplertes cap de les nostres aspiracions, i si ara, novament, ens deixéssim esporuguir per qualsevol contrarietat i es decaïssim la fe que ens empeny vers el triomf, d'ací a pocs anys de

nostre terra a Europa ni hauria la mateixa distància de temps que abans de la República.

Més que les llibertats conquerides cal conservar i avivar aquest desig de superació que ens ha menat a les primeres victòries. La tasca a fer és enorme, infinita, inimaginable. És una tasca que, posant-hi tots totes les nostres energies, sense errors ni repòs, no s'acabarà mai, perquè a cada nova conquesta les possibilitats seran majors.

La perfecció definitiva és en l'horitzó, on s'ajunten la mar i el cel. Aquest any el vent de la llibertat ha apropiat Catalunya a aquesta ita imaginària.

Aquest any marca l'inici de l'actuació d'un poble que pot prescindir de tutors per haver entrat en els rengles dels que exerceixen la sobirania pel seu compte.

Aquest any que finex ha vist com ens trèiem del damunt el pes aclaparador del servilisme; ha estat testimoni del nostre redreçament cívic; ha presenciat el gest enèrgic que reflexava la indignació íntima per les vexacions que sofríem.

Hem inaugurat una nova època de la nostra vida i de la nostra història.

El passat, per la seva inhumanitat, ens obligava a aquesta etapa destructiva; el present, obra nostra, ens mana construir d'acord amb la humanitat que ens feia rebels en l'esclavatge.

En acomiadar-nos de l'any que se'n va fins a mal més, i en constatar el munt de ramplines que se'n du amb ell, sentim per un moment la joia i orgull de la tasca feta, joia i orgull que duren només l'instant inexistència del traspàs d'un any a l'altre.

El nostre somriure, que no arriba a sortir enfora, se'n va amb l'any vell, se l'emporta com a reagraçament d'una sèrie de dates inesborrables que amb ell hem viscut. En l'adéu definitiu volem fer-hi ofrena d'un somriure en pagament dels bons records que ens deixa.

El somriure que reflecteix l'alegria i la satisfacció de veure's deslliurats per sempre més de tantes desferres, s'esborra com per art d'encantament en donar-nos compte de les que encara resten dins i fora de casa nostra; però no és pas la decepció que mostra el descoratge i el pessimisme el que es reflecteix en nosaltres en esborrar-se el somriure de comiat; és la fortalesa i la confiança de què l'any proper, quan ens deixi, s'emportarà també tot un munt de coses que encara tenen tota la lleugeresa de la inhumanitat, de la injustícia, i aquestes coses que ens despullen perquè s'oposen al nostre voler d'una vida millor, encara que estiguin arrapades en la nostra terra amb tota la força del seu egoisme i de la incomprensió, nosaltres, tots els que sentim aquests dalers de nova vida, treballarem sense treva durant la restallera dels dies del nou any, fins arrencar-les definitivament de la terra nostra i de nosaltres mateixos, perquè quan l'any que s'apropa se'n vagi, poguem emcarriar amb més joia i més orgull encara.

Ja ho sabem que el benestar suprem i la perfecció definitiva són en aquell horitzó llunyà on la mar i el cel es fan una besada; ja ho sabem, també, que moltes de les coses que nosaltres ara construïm guiat pel nostre desfici de superació, seran ramplines i desferres en l'esdevenir. I que un any, en anar-se'n, se les emportarà per inútils i antiquades; ja ho sabem que la lluita és aspre i fatigosa i que el fruit de la nostra sembra serà pels que vindran; però el saber totes aquestes coses no fa minvar el nostre entusiasme, i pel damunt de totes les coses que sabem i les que apendrem encara, la dignitat del nostre concepte de la vida ens priva de nàixer, créixer i morir-nos com una planta o com una bestiola.

L'admiració, respecte i estimació que sentim per tots els que han lluitat aferrissadament per oferir-nos les minses llibertats actuals, ens imposen el deure d'èsser continuadors de la seva tasca. Poter hi ha una mica d'orgull en aquest voler nostre; potser sí, i ens plau que tothom sàpiga que més que tots els reis, voldríem guanyar l'estimació i el respecte dels que vindran i que el nostre record els esperonés a la lluita amb més delit i més encert que nosaltres mateixos.

Adéu, any vell! Tu n'has fet un bon troç d'aquest herència incomparable que farà el patrimoni dels nostres fills. Te'n restem agraïts, però no estem satisfets. Si creféssim acomplerts tots els nostres deures, només viuríem per esperar la mort, i sabem que la vida és lluita, i la lluita i la vida ens plauen i volem viure i lluitar i conquerir victòries que marquin el nostre pas per la vida.

Queda molta feina a fer, que us priva del somriure que voldríem veure i fes l'adéu darrer. Enlloc d'aquesta prova d'agraïment, que els d'aquesta terra nostra que l'estimem i volem honorar-la, et fem prometença de reprendre la tasca des del primer dia de l'any nou, per tal de què a l'anar-se'n s'emporti un farcell de ramplines i desferres del vell règim, més gros i més lleu que el teu, amb la teva benesa, ens fas la mercè d'anar a llençar-lo a l'eternitat.

Com la clerecia té el problema resolt...

No sabem pas de què es queixen els que protesten de la separació de l'Església i l'Estat. Vegem els nostres lloguers el que ens diuen de Madrid: "Si bé encara que no es pot precisar la quantitat, la recaptació d'ahir a les esglésies madrilenyes per al sosteniment del culte i clerecia, fou molt nodrida."

Segons el que disposa el prelat en una recent allocució, podran costejar-se cent mil racionons per a necessitats. El doctor Eijo desitja que la clerecia pobra arribi a una subvenció decorosa en canvi de la misèria dotació que anteriorment li donava l'Estat.

A Guadalajara s'obtingueren 1.500 pessetes de la recaptació que es realitza a les parroquies. La subscripció mensual assemblea gairebé el pressupost del culte i clerecia d'aquesta diòcesi i s'espera que arribarà a rebassar-la."

Heus ací un problema resolt a gust de tothom. L'Estat s'estalviarà una millonada. La clerecia estarà millor pagada. Sobraran diners per a l'Església. No sabem pas de què es queixen!

UNA DONA A LA CONFERENCIA DEL DESARMAMENT

ELS HOMES DE LA LLIGA

EL SENYOR CAMBÓ SE'NS HA TRET REPUBLICA. ALXO JA ERA PREVIST. NO HA TRIOMFAT LA REPUBLICA? DONCS EL SENYOR CAMBÓ VOL VOLTAR LA REPUBLICA. CAL ARA SABER QUÈ ÉS EL QUE HI DIRÀ A TOT AIXO L'ANARQUISTA DE TERRASSA.

AMB TOT, EL SENYOR CAMBÓ NO TÈ PRESSA. PER ARA PODEN I DEUEN GOVERNAR ENCARA ELS QUE HAN FEIT LA REVOLUCIÓ. PERÒ TAN SOLS ARA... D'ACÍ A POC TEMPS, HAN DE DEIXAR-HI EL PAS A EIL O ALS QUE PENSEN COM ELL.

"BUENO", QUE HO VINGUET A PRENDRE!

ELS HOMENETS DE LA LLIGA

ES VALLÉS I PUJALS QUE S'HA DECLARAT REVISIONISTA. EL SENYOR VALLÉS I PUJALS VA ANAR A L'ESGLÉSIA DE SANTA ANNA I VA SENTIR PREDICAR AL SENYOR GIL ROBLES.

EL SENYOR GIL ROBLES ÉS UN JOVE QUE NO HO SEMBLA. A MI EM RECORDA MOLT, EN EL GEST I EN L'AUDACIA REVOLUTIVA, A CIERVA. SÓN FETS DE LA MATEIXA PASTA.

EL SENYOR VALLÉS I PUJALS VA QUEDAR MERQUELLAT DE GIL ROBLES. I EL VOL IMITAR. EL SENYOR GIL ROBLES FARÀ DISCURSOS REVISIONISTES PER LES CASTELLES I EL SENYOR VALLÉS PER CATALUNYA. ACÍ HINDRAN TAMBÉ ELS HOMES D'ACCIÓ CATALANA QUE JA VAREN ASSISTIR AL MITING REVISIONISTA DEL TEATRE DEL BOSCO...

EL COMIAT DEL GOVERNADOR

EL SENYOR ANGUERA DE SOJO CREU QUE SI ELL CONTINUA EN EL GOVERN CIVIL OCASIONARÀ MÉS DANY QUE BENEFICI.

HEUS ACÍ UNA APCIACIÓ JUSTA. ARA HO HA VIST CLAR.

PERÒ, DESPRÉS ATEJEIX QUE AMB MOTIU DE LA SEVA DIMISSIÓ S'HA PRODUIÏT UN MOVIMENT D'ADHESIÓ A LA REPUBLICA, I CAL QUE EL SUBSTITUÏT SIGUI UN HOME "APARTADO DE LOS APASIONAMENTOS EN PUGNA", EL QUE VOL DIR (I TANT MÉS PARLAR CLAR) UN CONSERVADOR I SI POT ÉSSER UN REACCIONARI.

EL SENYOR ANGUERA SE'N VA, PERÒ COM A COMIAT VOLDRIA DEIXAR UN HOME DE LA SEVA CORDA. ARA EL GOVERN NETAMENT D'ESQUERRES TÈ LA PARAULA: ALBORNOZ, DOMINGO, SOCIALISTES, AZAÑA... GOVERN "NETAMENT" D'ESQUERRES I JA VEUREM QUÈ ENS PORTARAN...

PERQUÈ NINGÚ NO PUGUÍ ALLEGAR IGNORÈNCIA, NOSALTRES DEMANEM A TOTS ELS CENTRES POLITICS REPUBLICANS DE CATALUNYA I ELS ALCALDES DELS AJUNTAMENTS DE LA PROVINCIA DE BARCELONA QUE ES DIRIGEIXIN ESPECIALMENT A MARCEL·LÍ DOMINGO PERQUÈ S'ASSABENTIN QUÈ ÉS EL JUÏCI QUE ELS MEREIXI LA CONDUCTA POLITICA DEL SENYOR ANGUERA.

ES POSSIBLE QUE ELL I EL MATEIX GOVERN S'ARRIBIN A CREURE QUE TOT AIXO NO ÉS ALTRA COSA QUE UN APASIONAMENT D'UNS QUANTS HOMES REPRESENTATIS DE L'ESQUERRA.

I AQUESTS HAN PARLAT QUAN JA NO PODIEN RESISTIR MÉS L'APREMI I LES QUEIXES DE TOTS ELS CORREL·LIONARIS. ARA CAL, PER TANT, QUE AQUESTS ES MANTINGUIN.

COM L'AJUNTAMENT DE REUS

COM L'AJUNTAMENT DE REUS QUE JA HO HA FET, PERÒ AL REVÉS. MANEN ALLÍ ELS RADICALS AUTONOMISTES, ACCIÓ CATALANA I LLIGA. I HAN ACORDAT TELEGRAFAR AL GOVERN LA SEVA SATISFACCIÓ PERQUÈ NO HA ACCEPTAT LA DIMISSIÓ DEL SENYOR ANGUERA.

Els regidors de l'Esquerra s'hi van oposar.

A Reus, com que és "provincia" catalana, no han hagut de tractar amb el governador de Barcelona. De què ha vingut, doncs, aquest acord? Què l'ha nunciat? Nosaltres ens ho pensem, però callem... per ara.

Els homes d'Esquerra Republicana, parlen al poble de Catalunya

Un important discurs de Lluís Companys a Setmenat Es celebra a Vich un gran miting agrari, en el que parlen en Riera, l'Estartús i els parlamentaris Aragay i Companys

Malgrat l'intens treball que pesa damunt els homes representatius de l'Esquerra Republicana de Catalunya, aquests, complint amb els seus deures, en aquestes hores delicades en les quals és necessari fer una campanya d'orientació i d'educació política, despleguen per Catalunya una extraordinària activitat de propaganda.

I el seu esforç es veu acompanyat de l'èxit. Les multituds rurals, següen als nostres "leaders". Tota la comarca s'aplega al lloc on es realitza el miting.

Els que dubten de la força preponderant i definitiva, capoladora, d'Esquerra Republicana, que acudeixen a algunes d'aquestes actes, els quals són exemple de l'ardor entusiasme de les multituds republicanes de la nostra terra.

Quan el poble es manifesta així, no hi ha temença de què les dretes triomfin. Es precis que els representants polítics tinguin cura de no perdre el contacte amb l'opinió. I, a l'hora que realitzen, des dels llocs de responsabilitat, una funció serena, constructiva i intel·ligent, digna de governants, mantinguin la fe i orientin a les multituds.

EL MITING DE VICH

Una generació enorme ompla el gran teatre Vigatà, i s'aglomera als carrers dels voltants. En Companys parla del problema agrari

El miting l'ha organitzat el Sindicat de Pagesos de la Plana de Vic, nascut ara, adherit a la Unió de Rabassaires i que disposa ja d'una força predominant.

El senyor Estartús, Aragay i el cap de la minoria parlamentària d'Esquerra senyor Companys, arriben a les onze, i han de fer-se uns enmig de la multitud que els espera. E l'acte està ple a vessar: seients, passadissos, galeries i la gentada de fora s'empenyen damunt les portes d'entrada.

Breus paraules del president, un discurs atinat i just de Llibert Estartús i Amadeu Aragay fa ús de la paraula.

Exalta els magnífics espectacles que ofereixen els pobles rurals, reintegrats, avui, al ritme de la ciutadania.

Ja era hora de què la pagesia sentís l'orgull de la seva condició i de les seves funcions. Ja era hora de què no es mostrés sorda a les inquietuds espirituals del poble.

Des de fa temps que venim realitzant aquesta campanya per a despertar la consciència dels pagesos que restaven sords mentre els obrers de la ciutat eren metrallets pels carrers.

La pagesia, per haver viscut en un sotmetiment secular, estava plena de nafres: covardia, egoisme, servitud.

Per manca d'esperit d'associació i de lluita, no havia tingut cap millora.

A Espanya encara estan per aplicar-se les lleis agràries que ja es consideraven indispensables en temps de Carles III.

Acaba l'orador definint el concepte de la propietat, i recomana als pagesos que siguin dignes de l'hora de renovació que vivim.

Lluís Companys diu en síntesi: A Vic, la terra de la clerecia, s'ofereix avui l'espectacle magnífic de milers de persones vingudes de tota la comarca per a escoltar la veu d'uns homes liberals. Això demostra que aquí, com en altres llocs, no són fervorosos militants d'una creença dogmàtica el que hi ha, sinó homes que tenien la seva consciència i la seva vida intervinguda i sotmesa pel cacliquisme polític-clerical, el major culpable de les desventures de la pàtria.

L'orador recorda les primeres campanyes agràries que foren iniciades pel gran Francesc Layret. Seguidament parla del problema agrari a Espanya, delicadíssim, però que necessita afrontar-se amb mà energia.

(Passa a la pàgina 4.)

EL FRED D'ENGUANY

Les grans nevades, al Sud de França, han esborrat camins i carreteres. Per a traslladar-se d'un poble a un altre es forçós obrir-se corriols entre la neu que ho cobreix tot.

EL MITING DE VICH

Una generació enorme ompla el gran teatre Vigatà, i s'aglomera als carrers dels voltants. En Companys parla del problema agrari

El miting l'ha organitzat el Sindicat de Pagesos de la Plana de Vic, nascut ara, adherit a la Unió de Rabassaires i que disposa ja d'una força predominant.

El senyor Estartús, Aragay i el cap de la minoria parlamentària d'Esquerra senyor Companys, arriben a les onze, i han de fer-se uns enmig de la multitud que els espera. E l'acte està ple a vessar: seients, passadissos, galeries i la gentada de fora s'empenyen damunt les portes d'entrada.

Breus paraules del president, un discurs atinat i just de Llibert Estartús i Amadeu Aragay fa ús de la paraula.

Exalta els magnífics espectacles que ofereixen els pobles rurals, reintegrats, avui, al ritme de la ciutadania.

Ja era hora de què la pagesia sentís l'orgull de la seva condició i de les seves funcions. Ja era hora de què no es mostrés sorda a les inquietuds espirituals del poble.

Des de fa temps que venim realitzant aquesta campanya per a despertar la consciència dels pagesos que restaven sords mentre els obrers de la ciutat eren metrallets pels carrers.

La pagesia, per haver viscut en un sotmetiment secular, estava plena de nafres: covardia, egoisme, servitud.

Per manca d'esperit d'associació i de lluita, no havia tingut cap millora.

A Espanya encara estan per aplicar-se les lleis agràries que ja es consideraven indispensables en temps de Carles III.

Acaba l'orador definint el concepte de la propietat, i recomana als pagesos que siguin dignes de l'hora de renovació que vivim.

Lluís Companys diu en síntesi: A Vic, la terra de la clerecia, s'ofereix avui l'espectacle magnífic de milers de persones vingudes de tota la comarca per a escoltar la veu d'uns homes liberals. Això demostra que aquí, com en altres llocs, no són fervorosos militants d'una creença dogmàtica el que hi ha, sinó homes que tenien la seva consciència i la seva vida intervinguda i sotmesa pel cacliquisme polític-clerical, el major culpable de les desventures de la pàtria.

L'orador recorda les primeres campanyes agràries que foren iniciades pel gran Francesc Layret. Seguidament parla del problema agrari a Espanya, delicadíssim, però que necessita afrontar-se amb mà energia.

(Passa a la pàgina 4.)

EL FRED D'ENGUANY

Les grans nevades, al Sud de França, han esborrat camins i carreteres. Per a traslladar-se d'un poble a un altre es forçós obrir-se corriols entre la neu que ho cobreix tot.

EL MITING DE VICH

Una generació enorme ompla el gran teatre Vigatà, i s'aglomera als carrers dels voltants. En Companys parla del problema agrari

El miting l'ha organitzat el Sindicat de Pagesos de la Plana de Vic, nascut ara, adherit a la Unió de Rabassaires i que disposa ja d'una força predominant.

El senyor Estartús, Aragay i el cap de la minoria parlamentària d'Esquerra senyor Companys, arriben a les onze, i han de fer-se uns enmig de la multitud que els espera. E l'acte està ple a vessar: seients, passadissos, galeries i la gentada de fora s'empenyen damunt les portes d'entrada.

Breus paraules del president, un discurs atinat i just de Llibert Estartús i Amadeu Aragay fa ús de la paraula.

Exalta els magnífics espectacles que ofereixen els pobles rurals, reintegrats, avui, al ritme de la ciutadania.

Ja era hora de què la pagesia sentís l'orgull de la seva condició i de les seves funcions. Ja era hora de què no es mostrés sorda a les inquietuds espirituals del poble.

Des de fa temps que venim realitzant aquesta campanya per a despertar la consciència dels pagesos que restaven sords mentre els obrers de la ciutat eren metrallets pels carrers.

La pagesia, per haver viscut en un sotmetiment secular, estava plena de nafres: covardia, egoisme, servitud.

Per manca d'esperit d'associació i de lluita, no havia tingut cap millora.

A Espanya encara estan per aplicar-se les lleis agràries que ja es consideraven indispensables en temps de Carles III.

Acaba l'orador definint el concepte de la propietat, i recomana als pagesos que siguin dignes de l'hora de renovació que vivim.

Lluís Companys diu en síntesi: A Vic, la terra de la clerecia, s'ofereix avui l'espectacle magnífic de milers de persones vingudes de tota la comarca per a escoltar la veu d'uns homes liberals. Això demostra que aquí, com en altres llocs, no són fervorosos militants d'una creença dogmàtica el que hi ha, sinó homes que tenien la seva consciència i la seva vida intervinguda i sotmesa pel cacliquisme polític-clerical, el major culpable de les desventures de la pàtria.

L'orador recorda les primeres campanyes agràries que foren iniciades pel gran Francesc Layret. Seguidament parla del problema agrari a Espanya, delicadíssim, però que necessita afrontar-se amb mà energia.

(Passa a la pàgina 4.)

EL FRED D'ENGUANY

Les grans nevades, al Sud de França, han esborrat camins i carreteres. Per a traslladar-se d'un poble a un altre es forçós obrir-se corriols entre la neu que ho cobreix tot.

EL MITING DE VICH

Una generació enorme ompla el gran teatre Vigatà, i s'aglomera als carrers dels voltants. En Companys parla del problema agrari

El miting l'ha organitzat el Sindicat de Pagesos de la Plana de Vic, nascut ara, adherit a la Unió de Rabassaires i que disposa ja d'una força predominant.

El senyor Estartús, Aragay i el cap de la minoria parlamentària d'Esquerra senyor Companys, arriben a les onze, i han de fer-se uns enmig de la multitud que els espera. E l'acte està ple a vessar: seients, passadissos, galeries i la gentada de fora s'empenyen damunt les portes d'entrada.

Breus paraules del president, un discurs atinat i just de Llibert Estartús i Amadeu Aragay fa ús de la paraula.

Exalta els magnífics espectacles que ofereixen els pobles rurals, reintegrats, avui, al ritme de la ciutadania.

Ja era hora de què la pagesia sentís l'orgull de la seva condició i de les seves funcions. Ja era hora de què no es mostrés sorda a les inquietuds espirituals del poble.

Des de fa temps que venim realitzant aquesta campanya per a despertar la consciència dels pagesos que restaven sords mentre els obrers de la ciutat eren metrallets pels carrers.

La pagesia, per haver viscut en un sotmetiment secular, estava plena de nafres: covardia, egoisme, servitud.

Per manca d'esperit d'associació i de lluita, no havia tingut cap millora.

A Espanya encara estan per aplicar-se les lleis agràries que ja es consideraven indispensables en temps de Carles III.

Acaba l'orador definint el concepte de la propietat, i recomana als pagesos que siguin dignes de l'hora de renovació que vivim.

Lluís Companys diu en síntesi: A Vic, la terra de la clerecia, s'ofereix avui l'espectacle magnífic de milers de persones vingudes de tota la comarca per a escoltar la veu d'uns homes liberals. Això demostra que aquí, com en altres llocs, no són fervorosos militants d'una creença dogmàtica el que hi ha, sinó homes que tenien la seva consciència i la seva vida intervinguda i sotmesa pel cacliquisme polític-clerical, el major culpable de les desventures de la pàtria.

L'orador recorda les primeres campanyes agràries que foren iniciades pel gran Francesc Layret. Seguidament parla del problema agrari a Espanya, delicadíssim, però que necessita afrontar-se amb mà energia.

(Passa a la pàgina 4.)

EL FRED D'ENGUANY

Les grans nevades, al Sud de França, han esborrat camins i carreteres. Per a traslladar-se d'un poble a un altre es forçós obrir-se corriols entre la neu que ho cobreix tot.

EL MITING DE VICH

Una generació enorme ompla el gran teatre Vigatà, i s'aglomera als carrers dels voltants. En Companys parla del problema agrari

El miting l'ha organitzat el Sindicat de Pagesos de la Plana de Vic, nascut ara, adherit a la Unió de Rabassaires i que disposa ja d'una força predominant.

El senyor Estartús, Aragay i el cap de la minoria parlamentària d'Esquerra senyor Companys, arriben a les onze, i han de fer-se uns enmig de la multitud que els espera. E l'acte està ple a vessar: seients, passadissos, galeries i la gentada de fora s'empenyen damunt les portes d'entrada.

Breus paraules del president, un discurs atinat i just de Llibert Estartús i Amadeu Aragay fa ús de la paraula.

Exalta els magnífics espectacles que ofereixen els pobles rurals, reintegrats, avui, al ritme de la ciutadania.

Ja era hora de què la pagesia sentís l'orgull de la seva condició i de les seves funcions. Ja era hora de què no es mostrés sorda a les inquietuds espirituals del poble.

Des de fa temps que venim realitzant aquesta campanya per a despertar la consciència dels pagesos que restaven sords mentre els obrers de la ci